

פב ב מיי פ"ח מהלכות
אבות הטומאה ה"ד
פג ג מיי פ"ו מהלכות
ק"פ הלכה 1
פד ד מיי ט"ע מהל'
פסולו מחקשין
הלכה ט ופ"י מהלכות
ק"פ הלכה 3

זוהו נעמיס והוה עטור טהה ויקחוד רחמנא קיסרף פניג ריה"ג ומוקי
בחטאת הפנימית כגון פר העלם דבר של ליבור אשר יצא מדמה
כמזתה אל אלה מועד לא תאכל תורה אור
באש תשרף (ובבשרה) לא אילטרין
קרא דהא כתיב צופיה (ויקרא ד)
וסרף אורו על עלים וגו' אלא שאלו
נפסלה ביולא ובטומאה בל הכתוב
ללמדך שתשרפנה צבית הבירה ולא
חוץ לג' מחטות כמזת' וליתן לא תעשה
על אילתה: אמרו לו חטאת ספילונסי
ספניס דמס לפניס מנין לך - שהיא
פסולה: אמר לן - מלחמך ליה משה
לאהרן הן לא הובא הא הובא בת
שריפה היא וספיר עבד שרפיה
לאהרן ומדיליק ריה"ג קדשי זורות
מחטאת דאהרן אלמא ס"ל נמי דאם
הובא דמה לדורות בעייל שריפה
לאהרן כי חטאת דאהרן וחק על גב
דפסול דהס הוא דהו כפסולו מחמת
דבר אחר וקס"ד דה"ה נמי ס"ל
בפסול בעלים דלא בעי עיבור זורה
אבל רבנן דלא גמירי מיניה סברי
זורות משעה לא ילפינן ובהיה הוא
דקאמר להו משה דאם הביאו דמה
לפניס בעייל שריפה אכל לדורות בעי
קרא אחרינא וגבי עיבור זורה נמי
לא ילפינן מינה: ור' יוסנן - דלא
חשיב ליה לריה"ג בהדיהו אמר לך
נה דמענת ליה בפסול דס דלא
בעו עיבור זורה בפסול בעלים מי
שמעת ליה דקאי כרבי יוחנן בן
ברוקה: דס וכשר דהא מילתא סיא -
וזהו ליה פסולו בגופו כחילו נטמא
בשר עלמו: מתני' הפלמוס -
שלא יכול לשוברן מפני שנאסרה זו
שבירת העלם ונותר בהן מוח והבי
הוא נותר וטעון שריפה: וכן גידין -
ובגמרא פריך טיכלניה: ופנוסר -
בשר פסח שנעללו באילתו וניתוחר:
כשם עשר - שהוא חולו של מועד
ואנ"פ שנפסל בצוקר ראשון אין
ראשי לשורפו ב"ט כדמפרש בגמרא:
גב' שמישו נוסר - שנתר בהן
מוח חוץ לזמנו וטימשוהו העלמות
ללו: פטמאין אם סידים - כטטר
עלמו שגזרו חכמים שיטמא את הידים
ב'פ' בתרא (דף ק): ולקמן בפירקין
(דף סה) מיייתי לה בגמ' - כסין -
(ג) כטו כדמתרגמי' בסוסייה (שמות ל)
מקום מושבו: סני טלמוס סיני דמי -
דקאמר עיקרן ותחלתן בשריפה:
נשינסו - ילויכס דלא הלריך הכתוב
שריפה אלא בראוי לאילתו וניתוחר
כדכתיב (סס יב) לא תותירו ממוט
עד בקר ואם תותירו תשרפו: דאין
שלאסור לשוברן וע"כ נעשין נותר
הילכך חשיב להו בלאפי נפשייהו ולא

רבה מוסף אף ר"י הגלילי *דתניא ריה"ג
אומר כל הענין כולו אינו מדבר אלא בפריס
הנשרפים ובשעירי הנשרפין לשרוף פסוליהן
אבית הבירה וליתן לא תעשה על אבילתן
אמרו לו חטאת שנכנס דמה לפני ולפנים
יבעין אמר להן הן לא הובא את דמה אל
הקדש פנימה מכלל דאי נפיק אידי א"נ עייל
דמה בשריפה ורבי יוחנן סבר דם ובשר דרא
מילתא היא בעלימלחא אחריתי היא: מתני'
העצמות והגידין והנותר ישרפו בששה עשר
חל מ"ו להיות בשבת ישרפו ב"ו לפי שאינן
דוחין לא את השבת ולא את י"ט: גב' אמר
רב מרי בר אבהו א"ר יצחק *העצמות קדישים
ששימשו נותר ממזאין את הידים הואיל
ונעשה בסים לדבר האסור נימא מסייע ל'
העצמות והגידים והנותר ישרפו למ"ו הני
עצמות ה"ד אילמא דלית בהו מוח למה
בשריפה נשריניהו אלא פשיטא דאית בהו
מוח אי אמרת בשלמא שימוש נותר מילתא
היא אמשו להכי בעי שריפה אלא אי אמרת
שימוש נותר לאו מילתא היא למה להו
שריפה נתבריניהו ונהלצה למוח דידהו
ונשריפיה ונשריניהו לדידהו אלא לאו שמע
מינה שימוש נותר מילתא היא אמרי לא
לעולם אימא לך שימוש נותר לאו מילתא
וקסבר בו בכשר ואפי' בפסול אפי' בפסול
ס"ד והא *תנן אבל המותר במהור והשובר
בטמא אינו סופג את הארבעים לא קשיא
'באן שהיתה לו שעת הכושר כאן שלא היתה
לו שעת הכושר וכאן תנא דשני ליה בין
שהיתה לו שעת הכושר ללא היתה לו שעת
הכושר רבי יעקב היא דתניא *ועצם לא
תשברו בו *בו בכשר ולא בפסול רבי יעקב
אומר *היתה לו שעת הכושר ונפסל יש בו
משום שבירת העצם לא היתה לו שעת
הכושר אין בו משום שבירת העצם ר"ש
אומר אחד זה ואחד זה אין בו משום שבירת
העצם מתיבי 'כל עצמות הקדשים אין
טעונין שריפה חוץ מעצמות הפסח מפני
התקלה הני עצמות היכי דמי אילמא דלית
בהו מוח למה להו שריפה אלא פשיטא
דאית בהו מוח ואי סלקא דעתך שימוש נותר מילתא היא
עצמות קדשים
אמאי אין טעונין שריפה אמר רב נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן כגון
שמצאן חלוצין עצמות קדשים דאין בהן משום שבירת העצם קמי דנהו
נותר חלוציניהו ולא הו שימוש נותר ולא בעו שריפה עצמות הפסח דיש
בהן משום שבירת העצם (ה) לבתר דנהו נותר הוא דחלוציניהו והו
להו שימוש נותר ובעו שריפה רב זבד אמר הכא במאי עסקינן כגון
שמצאן

זוהו נעמיס והוה עטור טהה ויקחוד רחמנא קיסרף פניג ריה"ג ומוקי
בחטאת הפנימית כגון פר העלם דבר של ליבור אשר יצא מדמה
כמזתה אל אלה מועד לא תאכל תורה אור
באש תשרף (ובבשרה) לא אילטרין
קרא דהא כתיב צופיה (ויקרא ד)
וסרף אורו על עלים וגו' אלא שאלו
נפסלה ביולא ובטומאה בל הכתוב
ללמדך שתשרפנה צבית הבירה ולא
חוץ לג' מחטות כמזת' וליתן לא תעשה
על אילתה: אמרו לו חטאת ספילונסי
ספניס דמס לפניס מנין לך - שהיא
פסולה: אמר לן - מלחמך ליה משה
לאהרן הן לא הובא הא הובא בת
שריפה היא וספיר עבד שרפיה
לאהרן ומדיליק ריה"ג קדשי זורות
מחטאת דאהרן אלמא ס"ל נמי דאם
הובא דמה לדורות בעייל שריפה
לאהרן כי חטאת דאהרן וחק על גב
דפסול דהס הוא דהו כפסולו מחמת
דבר אחר וקס"ד דה"ה נמי ס"ל
בפסול בעלים דלא בעי עיבור זורה
אבל רבנן דלא גמירי מיניה סברי
זורות משעה לא ילפינן ובהיה הוא
דקאמר להו משה דאם הביאו דמה
לפניס בעייל שריפה אכל לדורות בעי
קרא אחרינא וגבי עיבור זורה נמי
לא ילפינן מינה: ור' יוסנן - דלא
חשיב ליה לריה"ג בהדיהו אמר לך
נה דמענת ליה בפסול דס דלא
בעו עיבור זורה בפסול בעלים מי
שמעת ליה דקאי כרבי יוחנן בן
ברוקה: דס וכשר דהא מילתא סיא -
וזהו ליה פסולו בגופו כחילו נטמא
בשר עלמו: מתני' הפלמוס -
שלא יכול לשוברן מפני שנאסרה זו
שבירת העלם ונותר בהן מוח והבי
הוא נותר וטעון שריפה: וכן גידין -
ובגמרא פריך טיכלניה: ופנוסר -
בשר פסח שנעללו באילתו וניתוחר:
כשם עשר - שהוא חולו של מועד
ואנ"פ שנפסל בצוקר ראשון אין
ראשי לשורפו ב"ט כדמפרש בגמרא:
גב' שמישו נוסר - שנתר בהן
מוח חוץ לזמנו וטימשוהו העלמות
ללו: פטמאין אם סידים - כטטר
עלמו שגזרו חכמים שיטמא את הידים
ב'פ' בתרא (דף ק): ולקמן בפירקין
(דף סה) מיייתי לה בגמ' - כסין -
(ג) כטו כדמתרגמי' בסוסייה (שמות ל)
מקום מושבו: סני טלמוס סיני דמי -
דקאמר עיקרן ותחלתן בשריפה:
נשינסו - ילויכס דלא הלריך הכתוב
שריפה אלא בראוי לאילתו וניתוחר
כדכתיב (סס יב) לא תותירו ממוט
עד בקר ואם תותירו תשרפו: דאין
שלאסור לשוברן וע"כ נעשין נותר
הילכך חשיב להו בלאפי נפשייהו ולא

זוהו נעמיס והוה עטור טהה ויקחוד רחמנא קיסרף פניג ריה"ג ומוקי
בחטאת הפנימית כגון פר העלם דבר של ליבור אשר יצא מדמה
כמזתה אל אלה מועד לא תאכל תורה אור
באש תשרף (ובבשרה) לא אילטרין
קרא דהא כתיב צופיה (ויקרא ד)
וסרף אורו על עלים וגו' אלא שאלו
נפסלה ביולא ובטומאה בל הכתוב
ללמדך שתשרפנה צבית הבירה ולא
חוץ לג' מחטות כמזת' וליתן לא תעשה
על אילתה: אמרו לו חטאת ספילונסי
ספניס דמס לפניס מנין לך - שהיא
פסולה: אמר לן - מלחמך ליה משה
לאהרן הן לא הובא הא הובא בת
שריפה היא וספיר עבד שרפיה
לאהרן ומדיליק ריה"ג קדשי זורות
מחטאת דאהרן אלמא ס"ל נמי דאם
הובא דמה לדורות בעייל שריפה
לאהרן כי חטאת דאהרן וחק על גב
דפסול דהס הוא דהו כפסולו מחמת
דבר אחר וקס"ד דה"ה נמי ס"ל
בפסול בעלים דלא בעי עיבור זורה
אבל רבנן דלא גמירי מיניה סברי
זורות משעה לא ילפינן ובהיה הוא
דקאמר להו משה דאם הביאו דמה
לפניס בעייל שריפה אכל לדורות בעי
קרא אחרינא וגבי עיבור זורה נמי
לא ילפינן מינה: ור' יוסנן - דלא
חשיב ליה לריה"ג בהדיהו אמר לך
נה דמענת ליה בפסול דס דלא
בעו עיבור זורה בפסול בעלים מי
שמעת ליה דקאי כרבי יוחנן בן
ברוקה: דס וכשר דהא מילתא סיא -
וזהו ליה פסולו בגופו כחילו נטמא
בשר עלמו: מתני' הפלמוס -
שלא יכול לשוברן מפני שנאסרה זו
שבירת העלם ונותר בהן מוח והבי
הוא נותר וטעון שריפה: וכן גידין -
ובגמרא פריך טיכלניה: ופנוסר -
בשר פסח שנעללו באילתו וניתוחר:
כשם עשר - שהוא חולו של מועד
ואנ"פ שנפסל בצוקר ראשון אין
ראשי לשורפו ב"ט כדמפרש בגמרא:
גב' שמישו נוסר - שנתר בהן
מוח חוץ לזמנו וטימשוהו העלמות
ללו: פטמאין אם סידים - כטטר
עלמו שגזרו חכמים שיטמא את הידים
ב'פ' בתרא (דף ק): ולקמן בפירקין
(דף סה) מיייתי לה בגמ' - כסין -
(ג) כטו כדמתרגמי' בסוסייה (שמות ל)
מקום מושבו: סני טלמוס סיני דמי -
דקאמר עיקרן ותחלתן בשריפה:
נשינסו - ילויכס דלא הלריך הכתוב
שריפה אלא בראוי לאילתו וניתוחר
כדכתיב (סס יב) לא תותירו ממוט
עד בקר ואם תותירו תשרפו: דאין
שלאסור לשוברן וע"כ נעשין נותר
הילכך חשיב להו בלאפי נפשייהו ולא

שלא סודה לכן אלא
דשפיר עטור דלא אכלוה
סיה ס"ח ע"ג

[ועי' כסין לקמן קטו:
ד"ה ומתם עיכובין
מת. ד"ה רבי יהודה
כמ"ק כד. ד"ה עשרת
ובזמנא ס. ד"ה המזבח]

רבינו חננאל
ורבה מוסף אף רבי
יוסי הגלילי סבר פסולו
בבעלים ישרף מיר
דחניא ר' יוסי הגלילי
אומר כל זה הענין
דכתיב וכל חטאת אשר
יובא מרטה אל אהל
מועד ונ' אינו מדבר
אלא בפריס הנשרפים
כ"י אסורו לא זה הענין
נלוי בפריס ושעורים
הנשרפין הוא חטאת
תעשת בתוך שנכנס
דמה לפניס כגון שהיא
פסולה ותשרף אסור להם
הן לא דובא את דמה
לפניס ולא היא יוצאה
חוץ לקלעים אלא פניט
היתה אבל חאבלו אותה
ש"ס מכלל שאם נכנס
דמה לפניס אי יוצאה
ח"י חוץ לקלעים
פסלה ונשרפה מיר
כמעשה חטאת ארין
ור' יוחנן אמר לך פסילת

רבינו חננאל
ורבה מוסף אף רבי
יוסי הגלילי סבר פסולו
בבעלים ישרף מיר
דחניא ר' יוסי הגלילי
אומר כל זה הענין
דכתיב וכל חטאת אשר
יובא מרטה אל אהל
מועד ונ' אינו מדבר
אלא בפריס הנשרפים
כ"י אסורו לא זה הענין
נלוי בפריס ושעורים
הנשרפין הוא חטאת
תעשת בתוך שנכנס
דמה לפניס כגון שהיא
פסולה ותשרף אסור להם
הן לא דובא את דמה
לפניס ולא היא יוצאה
חוץ לקלעים אלא פניט
היתה אבל חאבלו אותה
ש"ס מכלל שאם נכנס
דמה לפניס אי יוצאה
ח"י חוץ לקלעים
פסלה ונשרפה מיר
כמעשה חטאת ארין
ור' יוחנן אמר לך פסילת

רבינו חננאל
ורבה מוסף אף רבי
יוסי הגלילי סבר פסולו
בבעלים ישרף מיר
דחניא ר' יוסי הגלילי
אומר כל זה הענין
דכתיב וכל חטאת אשר
יובא מרטה אל אהל
מועד ונ' אינו מדבר
אלא בפריס הנשרפים
כ"י אסורו לא זה הענין
נלוי בפריס ושעורים
הנשרפין הוא חטאת
תעשת בתוך שנכנס
דמה לפניס כגון שהיא
פסולה ותשרף אסור להם
הן לא דובא את דמה
לפניס ולא היא יוצאה
חוץ לקלעים אלא פניט
היתה אבל חאבלו אותה
ש"ס מכלל שאם נכנס
דמה לפניס אי יוצאה
ח"י חוץ לקלעים
פסלה ונשרפה מיר
כמעשה חטאת ארין
ור' יוחנן אמר לך פסילת

רבינו חננאל
ורבה מוסף אף רבי
יוסי הגלילי סבר פסולו
בבעלים ישרף מיר
דחניא ר' יוסי הגלילי
אומר כל זה הענין
דכתיב וכל חטאת אשר
יובא מרטה אל אהל
מועד ונ' אינו מדבר
אלא בפריס הנשרפים
כ"י אסורו לא זה הענין
נלוי בפריס ושעורים
הנשרפין הוא חטאת
תעשת בתוך שנכנס
דמה לפניס כגון שהיא
פסולה ותשרף אסור להם
הן לא דובא את דמה
לפניס ולא היא יוצאה
חוץ לקלעים אלא פניט
היתה אבל חאבלו אותה
ש"ס מכלל שאם נכנס
דמה לפניס אי יוצאה
ח"י חוץ לקלעים
פסלה ונשרפה מיר
כמעשה חטאת ארין
ור' יוחנן אמר לך פסילת

דס כפסילת בשר הוא ופסולו בגופו קרינא ביה ופסילת שניא : העצמות והגידים והנותר ישרפו בששה עשר חל מ"ו להיות בשבת ישרפו בשבעה עשר שאין דוחין לא שבת לא יום מוח ולא טימא לה
פמש דאם זו לא פסח להיות בבדי' אלא אלו ה' דין הוא שישרפו לאחר זכר ורא פפורש בתלמוד ארץ ישראל : בפסח טיולא : אמר מרי בר אבהו עצמות מרשים ששששו נותר כליטר היה עליהם בשר ונעשה